

ЛОРА ЕЛЕН АНДЕРСОН

ДУГА СИВИЋ

Превела

Дијана Радиновић

■ Laguna ■

ДУГАНА СИВИЋ

Рођена
без небеских моћи.

НИКАД се не предаје!

Жели да буде
истраживачица Земље
као Сунчица Сјајна.

Најпаметнији
снегоносац на
Небеској академији!

Никуд не иде без своје
Антологије пахуљица.

Обожава ускисло-покисле
сендвиче.

СНЕСКО СТУДЕН

КАПЉИЦА РОСНА

Користи небеску моћ
доношења кише да се
баропортује.

НИКАД не ради домаћи.

ПОТОПИЋЕ сваког ко
је зао према њеним
пријатељима!

НИМ

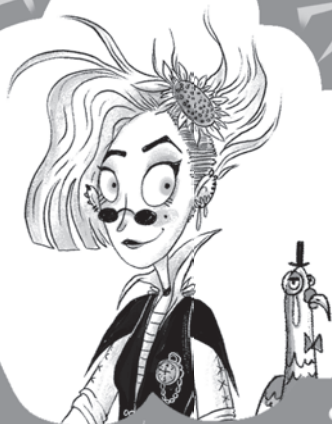

Није могао да буде прави облак, па га је усвојила Дугана.

Често експлодира без најаве.

Воли Дугану свим својим ваздушастим срцем.

**СУНЧИЦА
СЈАЈНА**

Истраживачица Земље и авантуриста.

Никуд не иде без свог верног пратиоца голуба Гу Ла Лаа.

Поседује најређу небеску моћ доношења сунца.

**МАГЛЕН
И ОБЛАКИЊА
СИВИЋ**

Дуганини мама и тата!

Маглен стално доноси Дугани људска блага.

Облакиња вечито поправља облачину облака бр. 9.

НАСЕЉЕ ОБЛАЧАРИ

КОНЗЕРВАТОРИЈУМ
СУНЦОЧУВАРА

МЕЋАВНЕ ПЛЈАНИНЕ

ПОЉЕ СУНЦОКРЕТА

СЕЉО ПОТОП

КВАРТ КИШОВРАНА

ТРОМОВИТЕ ПЕЋИНЕ

ДОЛИНА ВЕТРОВА

ВЕЋЕ
ВРЕМЕТВОРАЦА . . .

ШКОЛА СУНЧОЧУВАРА
ВЕТРЕЊАЧА

СУНЧАНИ
АПАРТАМАНИ

ЏЕЛЈУКОВА ШУМА

НЕБЕСКА
АКАДЕМИЈА

ВЕНАЦ
ВРЕМЕКАЗА

КИШНЕ
КУЛЕ

СУНЧЕВА ЦИТАДЕЛА

МУЊЕВИТЕ ЗГРАДЕ

НЕБОГРАД

ЗРАЧНИ АПАРТАМАНИ

СЕЛО
ВЕТРОКАЗА

БАРИЦЕ ЗА
СКАКАЊЕ

ЉУЉОТРЕСНА
АРЕНА

ЗА СВАКИ
СЕДАН

САНДИ
И
АРЕНА

ЏИЧА
ЗИМА

СУВА ЈЕСЕН

ПЕКАРА
ДОБРО ЈУТРО

ОБЛАЧИНА

НЕБЕСЈЕ

ПРВО ПОГЛАВЉЕ

НИ ТРУНКЕ

Сваки облак има облачину, танке нити што попут паучине висе с њега. Облачина облака број 9 на коме живи Дугана Сивић вечито је упетљана и умршена, понајвише стога што се Дугана и њен мачкоблук Ним стално хватају у њу.

Дугана је уздахнула док је као лутка висила о сребрнастим нитима. – ОПЕТ ћу закаснити у Небеску академију!

Ним је стао да прогриза сребрнасту облачину и десетогодишња временоша шарених очију (једно јој је око било љубичасто, друго плаво) коначно се ослободила.

– Ниме, само мало брже! – казала је Дугана док су летели преко Небесја, пројуривши покрај Међавних планина покривених снегом. – Онда ћемо стићи да узмемо јутарњи колач из пекаре *Добро јутро!*

Ним је на то мјаукнуо и прднуо облачић.
Често је праскао, а Дугана се сад понадала да тај прдеж неће довести до јаче експлозије, па да још више закасни.

Дугана се јаче ухватила за Нимова леђа кад су стигли до Долине ветрова, где их је јак ветар шибао и бацакао тамо-амо. Овај део пута био је БАШ труцкав и Дугана је била убеђена да јој се гаћице виде, али није се превише секирала пошто је обукла своје омиљене, оне са блиставим звездицама.

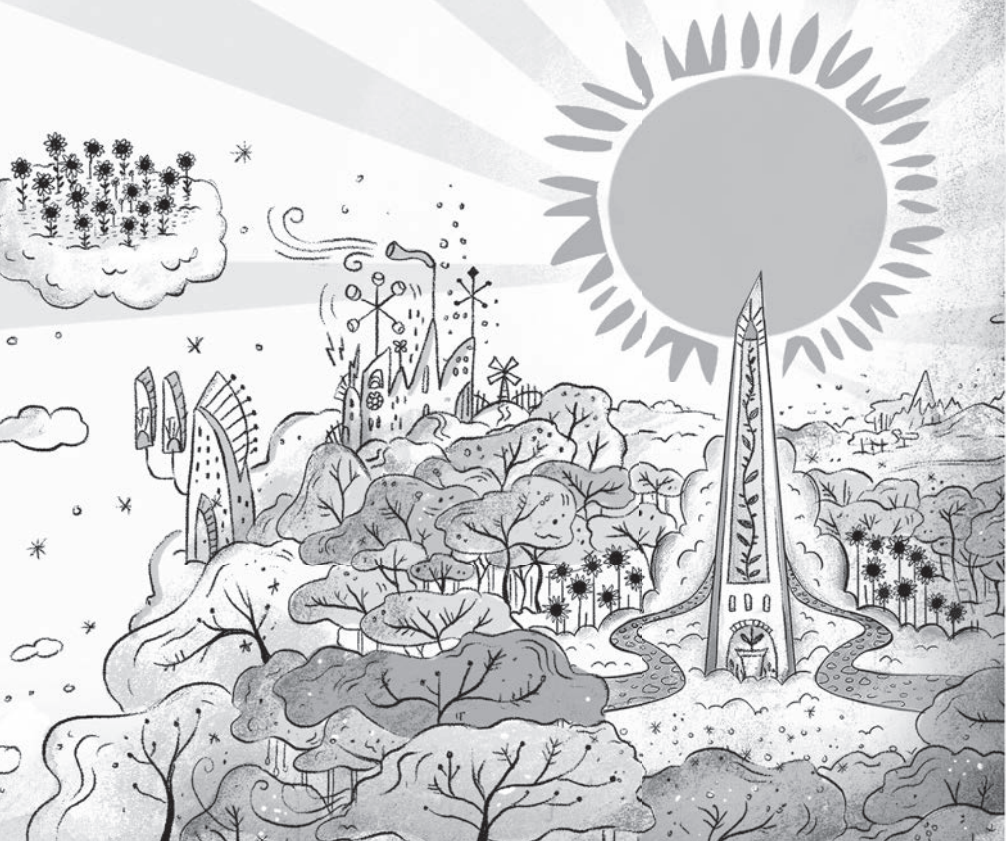
Ветар се напоследку стишао и пред њима се иза брда указао Небоград.

Зграде и куће чудног облика, радње које су продавале свакојака чудеса и испреплетане улице што су вијугале око Целзијусове шуме. Усред шуме стајала је најшиљатија и најблиставија зграда – Сунчева цитадела, где су моћни сунџочувари одржавали сјај ВЕЛИКОГ Сунџокрета на небу и давали Земљи светлост.

Дугана је удахнула мирис тек испеченог пецива и слатког сирупа од снежанице што је допирао из пекаре *Добро јутро* под њом и запитала

се има ли ипак ТАМАН толико времена да сврати по послатицу. Уосталом, још се није огласило ветрено звоно Небеске академије, а она *никако* није могла да одоли громкој погачици с добром кашиком џема од небесница.

Дугана је потерала Нима надоле. Таман кад је помислила да ће бар једном за промену глатко слетети, Ним је експлодирао на метар-два од тла, па је Дугана главачке улетела у пекару.

– АХ, ДУГАНА! МОЈА ОМИЉЕНА МАЛА МУШТЕРИЈА! – казао је позамашан и весео човек опасан кецељом. – ЈЕДНОГ ДАНА ДОСКОЧИЋЕШ И ТИ НА СВОЈЕ НОГЕ!

– Добро јутро, Праску! – казала је Дугана смешећи се, трљајући задњицу. Пекар Прасак је био громоносац са рукама великим попут дебла, савршеним за произвођење силовитих удара грома и мешење теста.

Дугана се подигла и дотрчала до тезге која је била је препуна прелепо украшених колача и дивних пецива што су крцкала, пуцкала и хрскала. Помазила је мачкоблака кад је долебдео до ње. Ним се опоравио од експлозије, али очи су му сад биле на задњици.

– И, МАЛЕНА, ИМА ЛИ ТРАГА ОД МАГИЈЕ? – упитао ју је пекар Прасак намигнувши јој. Сваког дана постављао је Дугани исто

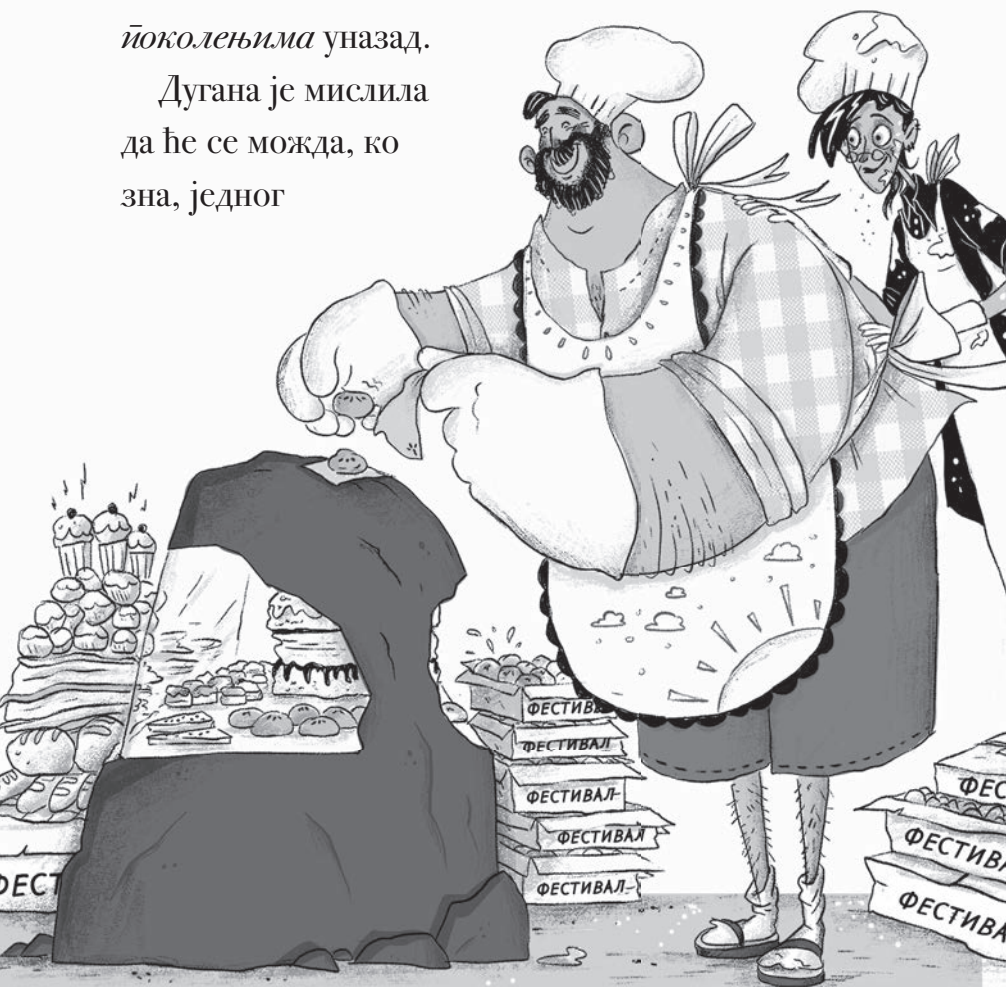
питање и одговор је сваки пут био исти:

– Нема! Ни трукне!

Дугана Сивић није била као остали време-носци. Сви су они имали некакву небеску моћ – доносили су сунце, снег, кишу, ветар, облаке, грмљавину – а Дугана није имала никакву. Заправо, нико јој с мајчине стране није имао небеске моћи *й*околењима уназад.

Дугана је мислила да ће се можда, ко зна, једног

јутра пробудити и видети да су јој се небеске моћи неким чудом појавиле, бар МАЛЧИЦЕ.

Али није било ни капи кише ни прамена облака ни пахуље снега. Чак је и Ним имао већу моћ

пуштања ветрова него што је Дугана имала чаробних моћи, а он је био само мачкоблак који је мало-мало експлодирао.

– ПА, ДУГАНА, ЗНАШ ШТА ЈА МИСЛИМ?

– рекао је Прасак. – ЈА МИСЛИМ ДА ТИ ИМАШ НАЈБОЉУ МОЋ ОД СВИХ...

– Стварно? – збуњено ће на то Дугана.

– ТИ ИМАШ ВЕЛИКО СРЦЕ! – рекао је

Прасак, приневши руку грудима.

Дугана се закикотала. – Па, можда и имам велико срце, али имам још већи стомак и волела бих да могу да поједем све колаче што су овде!

– КОЈИ ТИ СЕ ДАНАС ЈЕДЕ? – упитао ју је пекар Прасак, нагнувши се онако ОГРОМАН преко тезге.

– Хммм... – Дугана се замислила. – *Мислила сам* да ћу поручити громку погачицу, али онда сам угледала ОВО. – Показала је на низ јаркоплавих крофница које никад пре није видела.

– ОХ! ТО ЈЕ НОВО ПЕЦИВО КОЈЕ СМО
НАПРАВИЛИ ПОСЕБНО ЗА ВЕЧЕРАШЊИ
ФЕСТИВАЛ ПОМРАЧЕЊА! – рекао је Прасак.

– Још боље! – весело је казала Дугана.

Из кухиње се промолило лице скроз умазано
брашном. – Здраво, Дугана! – довикнула јој је
жена.

– Здраво, Стрелице! – одвратила је Дугана.

Стрелица је била Праскова сестра – муња у
пару громоносаца, шпицаста колико је Прасак
био округлао. Волела је да пецка крофнице до
савршенства.

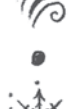
– Приметила си, видим, громокрофне! –
казала је са одушевљеним осмехом. – Хоћеш да
будеш ПРВА временоша која их је пробала?

Ним, коме је некако израсла још једна облача-
ста глава, весело је мјаукнуо.

– Мислим да то значи ДА! – казала је Дугана,
облизујући се.

Пекар Прасак је узео две јаркоплаве кроф-
нице и ставио их на салвету.

– ИЗВОЛИ, МАЛЕНА! – загрмео је. – НЕ
КОШТА НИШТА!

– Много ти хвала! – казала је Дугана, па скло-
нила небеске дукате које јој је мама тог јутра
дала.

Ним је очас посла смазао своју громокроф-
ну у ЈЕДНОМ залагају, а Дугана је цикнула кад
јој је плава крофна задрхтала на длану. Пекар
Прасак се грохотом насмејао кад се из крофне
зачула потмула грмљавина, па из ње прснуло
неколико капи јаркоружича-
стог сирупа.

– НИСИ ВАЉДА
МИСЛИЛА ДА
САМ ИХ ТЕК
ТАКО НАЗВАО
ГРОМОКРОФНЕ,
ЈЕ ЛИ?! – казао је.
– БОЉЕ ТИ ЈЕ ДА
ЈЕ ПОЈЕДЕШ ДОК
НЕ ПРАСНЕ!

Дугана је брзо загризла громокрофну, уживајући у слатко-киселом филу од небесница и снежанице.

– *Ово је божанствено!* – казала је пуних уста.

ЦИН-ЦИЛИН-ЦИН-ЦИИИИИИИИИИ!

– Ово је прво школско звоно. Морам да пожурим! – казала је Дугана, па брзо слистила остаток громокрофне.

Ним се проширио као огроман кревет, а Дугана му је скочила на леђа.

– ВИДИМО СЕ ВЕЧЕРАС НА ФЕСТИВАЛУ ПОМРАЧЕЊА? – упитао ју је пекар Прасак машући јој.

– Него шта! – узвикнула је Дугана. – Једва чекам! То ће нам бити прво помрачење!

Али Дугана ни слутила није да ће јој њено прво помрачење ЗАУВЕК променити живот...

ДРУГО ПОГЛАВЉЕ

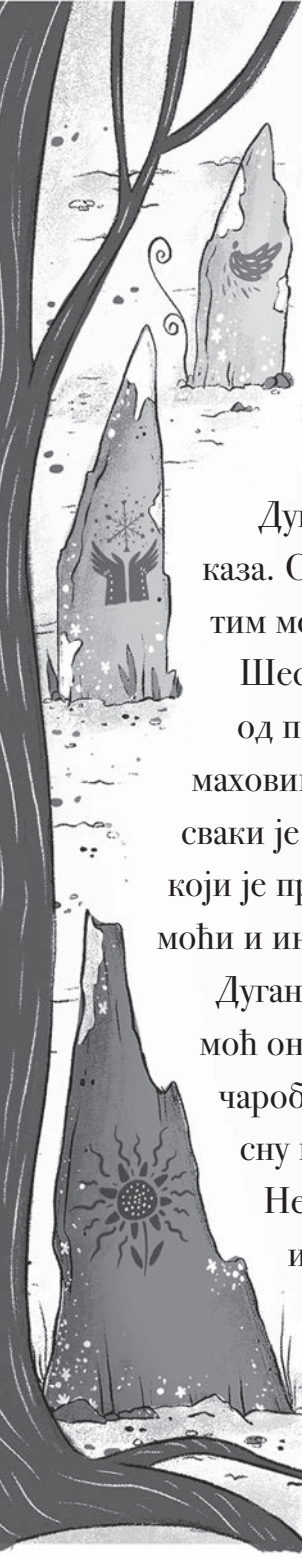
СТУДЕН СНЕШКО

Дугана је потерала Нима преко Целзијусове шуме да се тамо, код Венца времеказа, нађе пре школе са својим најбољим другарима Снешком и Капљицом. Тамо ју је обично чекао само Снешко пошто је Капљица вечито каснила.

– Ниме, можемо ли овог пута да слетимо без експлозије? – упитала га је Дугана.

Ним је климнуо главом и весело мјаукнуо. Онда се распрнуо.

Дугана се опет стровалила на земљу, треснувши на задњицу усред снегуљастих далула, блиставог сребрног цвећа из којег је излетео читав рој сићушних белокрилих бубица.

Дугана је јекнула и ускобељала се некако на ноге, запитавши се колико модрица сад има на јадној задњици. Волела је Нима, али било би баш лепо кад би само мало ређе експлодирао.

– Па, бар сам стигла на право место.

Дугана је била у средини Венца времена. Одувек је осећала јаку повезаност са тим местом иако није имала небеске моћи.

Шест каменова времеказа стајало је ту од памтивека, обрасли јаркоружичастом маховином и сићушним белим цветићима. У сваки је камен био уклесан јединствен симбол који је представљао по једну врсту небеске моћи и инструмент којим се њоме управља.

Дугана се често питала коју ли би небеску моћ она имала. Допадала јој се идеја да носи чаробни плашт којим би стварала прекрасну кишу као њена другарица Капљица.

Не би било лоше ни да има гром-добош или муњобацач, мада, с обзиром на то

колико је трапава била, није била сигурна да је нешто тако гласно или електрично мудар избор. А притом би морала да има брата или сестру да употпуни грмљавински тандем.

ЦИН-ЦИЛИН-ЦИН-ЦИИИИИИИИН!

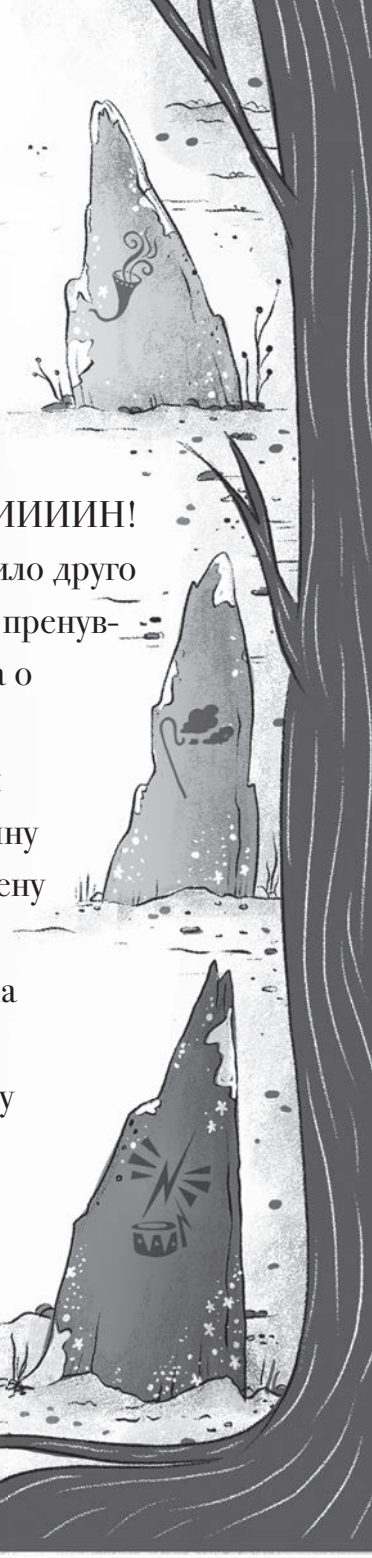
Из Небеске академије се огласило друго ветрено звоно и разлегло шумом, пренувши Дугану из чежњивог сањарења о небеским моћима.

– Ух, боље да пожурим и нађем Нима! – казала је. Отрла је прашину са себе и извукла из носа унезверену снегуљасту бубицу.

– НИИИИМEEEEEE! – повикала је. – Где си?!

Уто је угледала место на коме су расли облачуљци.

– Хмм, питам се да није овде...

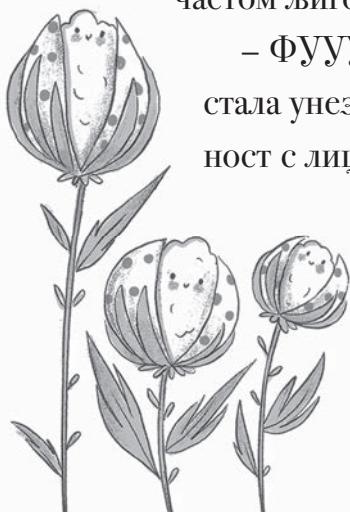
Зашла је међу облачуљке да га потражи, водећи рачуна да их не дира. У чаури сваког облачуљка спавало је мајушно облачasto биће и чекало да га на први рођендан убере неки облаконосац коме ће постати доживотни пратилац.

Требало је да и Ним постане нечији облак-пратилац, али он је рођен с ретком маном да често мења облик и експлодира без најаве. Кад је Дугана пронашла мајушног мачкоблага како тумара сам по шуми, решила је да га усвоји. Како ни он ни она нису ничим могли да допринесу свету небеских моћи, били су савршен пар!

Пошто није пронашла Нима међу облачуљцима, Дугана се пузећи завукла међу високе и **ВРЛО ЛЕПЉИВЕ** стабљике. Једна је стабљика пукла и попрскала Дугану по лицу густом љубичастом љигом.

– ФУУУУЈ! – узвикнула је Дугана, па стала унезверено да брише лепљиву течност с лица.

– Дугана? Јеси ли то ти? – упитао је неки глас, штречнувши је.

Дечак милог лица, коврџаве беле косе и блиставих љубичастих наочара стајао је иза Дугане држећи у наручју Нимову главу.

– Пронашао сам ти парче мачке – казао је са кривим смешком на уснама.

– Снешко! – узвикнула је Дугана. – Ним је ОПЕТ експлодирао, а сад ме је још она биљка целу испрскала нечим огавним. Не могу да се обришем!

Снешко се лупнуо по бради. Из левог ува су му излетеле пахуљице – или *мислуљице*, како је он волео да их зове. То му се увек дешавало кад би се замислио.

– А да, то је трава смрдљичица – казао је. – Сок јој је изразито лепљив!

– Да, лично сам се уверила у то – казала је Дугана. Шаке су јој сад биле чврсто залепљене једна за другу.

Кад је коначно успела да их раздвоји, Снешко је ишчупао једну стабљику из земље са све кореном. Ставио ју је у торбу водећи рачуна да је не поломи. – Никад се не зна кад ће ти лепљиви сок затребати! – казао је намигнувши јој.

У Дуганином наручју одједном се створио
Нимов облачасти тур – ПУФ!

– Добро нам се вратио, Ниме! – казао је
Снешко кикоћући се, па помогао Дугани да
састави мачкоблака.

– Добро је! – казала је Дугана иако је Ним сад
имао само тур и главу. И мачкоблак је
изгледа био тиме задовољан. Остатак
његовог тела кад-тад ће долећети до
њега.

– Морао сам за домаћи да сми-
слим сасвим нове снежне чини –
рекао је Снешко кад је са другари-
цом пошао кроз шуму ка
Небеској академији.

– Могу ли на брзину
да их испробам на теби
чисто да се уверим да
делују?

Дугана је извила обрве, па блеснувши очима рекла: – Нема ЗИМЕ!

– О, Дугана... – рекао је Снешко, завртевши главом.

Наместио је снежне рукавице извезене прекрасним шарама. Сваки пар снежних рукавица био је јединствен и омогућавао је власнику да управља својим снежним моћима.

Дугана је посматрала Снешка како прстом црта пахуљу у ваздуху. Најпре је нацртао краке прекрасне пахуље, а потом јој додао цртице и тачкице. Онда се одмакао и задовољно осмотрио довршену пахуљу што је висила у ваздуху.

Пахуља се потом преобразила у траку ледених искрица што су заиграле око

Дуганине главе, па се претвориле у високу и екстравагантну снежну перику.

Дугана је праснула у смех и завртела се око себе.

– Можда немам небеске моћи и не могу да ИЗВОДИМ чаролије – казала је – али свакако умам да их НОСИМ СА СТИЛОМ!

Снешко се насмешио и наклонио.

Снежна перика полако је почела да се топи и да цури Дугани за врат, на шта се девојчица стресла.

– Извини – на то ће Снешко. – Морам да дорадим чини. – Махнуо је снежном рукавицом, на шта је перика нестала у вихору искрица.

– Па, Снешко Студене, мени је то било *зудесно* – казала је Дугана, ухвативши најбољег друга испод руке. – Баш си домишљат!

Снешко је скромно слегнуо раменима. – Могу да захвалим баки Студен што тражи од мене да обавезно научим барем једне снежне чини свако вече пре него што пођем на спавање – казао је и лупнуо по ОГРОМНОЈ књизи коју је носио у торби.

Снешко никуд није ишао без своје *Анџоло-џије пахуљица*. – Бака каже да морам да знам сваку пахуљицу напамет ако хоћу да будем успешан времетворац кад порастем.

Дугана је на то звизнула. – Ту их сигурно има НА ХИЉАДЕ – казала је, боцнувши прстом огромну књигу. – Али ако неко може да постане СЈАЈАН времетворац и доноси Земљи дивно снежно време, онда си то ти!

Дугана је знала да она никад неће бити времетворац нити било шта што изискује чудесне моћи. Али то није било важно зато што је желела да кад порасте буде БАШ као Сунчица Сјајна, њена омиљена истраживачица Земље! Сунчица је истраживала планету Земљу, откривала људска блага и писала књиге о њима. Дугана је прочитала СВЕ Сунчицине књиге, а захваљујући

татином послу, и сама је већ почела да сакупља СВОЈА чудна и дивна људска блага. Тренутно јој је најдража драгоценост била спајалица, коју је урамила и окачила на зид своје собе.

Кроз Целзијусову шуму се разлегло треће и последње школско звоно – ЦИН-ЦИЛИН-ЦИН-ЦИИИИИИИИ!

– Боље да пожуримо! – рекао је Снешко.

Другари су похитали кроз јаркоцрвене ветро-чурке из којих је избијао блистав наранџаст дим, прескачући бодљикаве барице и заобилазећи грицкаве гризоједе.

– Капљица ће изгледа *јоново* закаснити – рекао је Снешко, тражећи погледом њихову другарицу кад су дошли до улаза у Небеску академију.

ФЉУС!

Дугану и Снешка је изненада ЗАСУЛА вода кад се пред њима створила бара из које се појавила ситна девојчица са јеж-фризуром.

Девојчица им се насмешила и рекла: – Као што видите, Капљица Росна – БУДУЋА ПРОФЕСИОНАЛНА БАРОПОРТЕРКА – стигла је ТАЧНО на време!

